

Kevätmietteitä röntäsateella.

— Nyt ne ovat ostaneet uuden kirkontornin, hihkaisi Poika eräänä aamuna niin kauan aikaa sitten, että se aika tämän hetken näkökulmasta katsottuna tuntuu talvelta. Ja kuitenkin tuo aamu oli sellainen, että ihminen silloin ensimmäisen kerran oikein vakavissaan ja ääneen uskalsi ajatella kevättä, luomakunnan ihanaa uudistumisen ja ihmisen nuortumisen vuoroveden tavoin toistuvaa aikaa.

Sen huomasi kuitenkin ensimmäiseksi pieni poika. Oli todella heleä kevättalvinen aamu, oikea kullankallis aamuhetki. Taivas oli välimeren sininen, niinkuin opintomatkan tehnyt maalari tai runollisia taipumuksia omaava etelän turisti sanoisi. Kaakosta nousseen auringon säteet kimaltelivat Tuomiokirkon valkeassa tornissa ja pienissä torni-ikkunoissa ja hyppivät vallatonta jenkkää torninhuipun kultapallon päällä. Kuparikipolikin hohti kuin kevätppykin jäljiltä ja koko kirkko näytti todella udelta. Hetken perästä sen huomasi Emäntä tai oikeammin tunsi ja minä huomasin, sillä huoneen täytti vanha tuttu sävel "Talitintti maaliskuussa. . .", jonka kuopus ilmeisiä musikaalisia taipumuksia osoittaen keräsi "tätä-titti-äitititii." Emännän lattialuutu teki somia kaarteita.

Mutta Sää-Keräsen ilmapuntari nousee ja laskee. Talvi meni, lumi sulii. Ja eräänä aamuna tuli sumu, joka kietoi ikkunaamme näkyvän kirkontornin tiheään vaippaansa. Sumukin kuuluu kevätilmiöihin, mutta taas oli Pojalla sana valmiina: Nyt ne ovat varastaneet kirkontornin — isä, missä kirkontorni on? Ja kun sitten torni taas löytyi ja aurinko paistoi, niinkuin se näinä päivinä on paistanut, oli riemu suuri, niinkuin se on suuri ollut itsekullakin meistä näinä ihanina varhaiskevään päivinä, jotka ovat omituisesti hytkähdyttäneet jokaista elävää sielua, vieläpä tehneet melkein kuolleetkin sielut eläviksi. Kalamiehet ovat jo katselleet kamppeitaan, veneenomistajat ovat pistäytyneet rantamilla katsastelemassa, jotta mitä siinä tänä keväänä olisi tehtävää, nyt, kun värejäkin saa. Jopa voimalaitoksen alakanavan suulla keikkui päivänä muuanna pari pyyntivenettä, joille kiurun saapuminen oli ollut vesille lykkäyksen merkki, vai joko lienevät västäräkin tavanneet veneensä kölin päällä keikkumassa ja vesille viittomassa. Jää toisaalla, virta vapaa toisaalla, siinä soutuivat, Toivoniemen kupeella, toisella rannalla kohoava Koskilinna, toisella vanha Toivoniemi, johon kohdakkoin, kertovat, koskikeskussuunitelman mukaisia kivitaloja nousee.

Ei maha mittään, siihen ne vain menevät, ajatukset, vaikka tätä naputelllessaani onkin vappu ilma oululaiseen tyyliin ja lumihiutaleita maahan lankeaa. Mutta uusi lumi, se se on vanhan surma. Paljalla Limingän lakeuksilla ja vähän muuallakin isännät katselevat viljelyskalujaan, jotta jokoahan sitä tosiaan ennen vappua vakoa pistetään. Ja uitomies mieltii jättää "varatyöt" ja painua jonnekin yläjuoksulle.

"Kevät toi, kevät toi. . ." Mitähän tuonee!